

Bebita's tango

Colofon

ISBN: 978 94 6365 087 8

1e druk 2018

© 2018, Olga Jans-Renou

vertaald door Bart Beereboom

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel

of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Bebita's tango

Olga Jans-Renou

vertaald door Bart Beereboom

De stad Buenos Aires in de jaren 1920 tot 1930

De stad verandert in een enorm tempo. Er lijkt geen eind aan de groei te komen. Iedere dag is wel iets nieuws voor de 'porteño'. De duizenden immigranten uit Europa brengen nieuwe ideeën en ontwikkelingen mee. Sommigen komen alleen met een koffer met kleren, maar in hun hoofd de werklust en de wil om te slagen. Velen van hen slagen erin rijk te worden, anderen wat minder. Het leven van een immigrant is niet gemakkelijk. Maar er is een sfeer van wedergeboorte en uitzicht op een kansrijke toekomst.

De jongeren van het platteland wilden de kansen die de grote stad bood niet missen. Door de enorme immigratie werd het chaotischer. Langzamerhand kwamen de immigranten in de meerderheid. Velen brachten ook hun kapitaal mee, hun kennis en ervaring waardoor Buenos Aires meer en meer een stad in Europese stijl werd. Een snel veranderende maatschappij, een smeltpunt van culturen waarin kunst, politiek, cultuur en sport zich in snel tempo ontwikkelen en waarin de kinderen recht op onderwijs krijgen.

Het is in dit tijdsgewricht dat de Argentijnse tango zowel in de muziek als in de dans tot volle wasdom komt. De tango wordt internationaal bekend en transformeert van de 'oude stijl' naar een geheel nieuwe stijl (van 'Guardia Vieja' tot 'Guardia Nueva').

Buenos Aires krijgt filialen van de meest gerenommeerde warenhuizen uit Londen zoals Harrods en de beroemde winkelgalerij Güemes geheel in Art-Nouveaustijl. Een multifunctioneel gebouw met ingangen aan de Florida en de straat San Martin. In de galerij waren theaters, cabarets, twee res-

taurants, winkels en ook appartementen gevestigd. In een daarvan heeft de bekende vliegenier en schrijver Antoine de Saint-Exupéry gewoond. Bekend van zijn beroemde boeken *Nachtvlucht* en *De kleine prins*. Ook de galerij Barolo werd vanaf 1920 gebouwd.

Na een korte crisis zette de ontwikkeling door. Vele bedrijven en fabrieken werden opgericht, en ook de autofabriek van Ford opende haar deuren. Er kwamen buitenlandse investeerders, eerst de Engelsen, later de Amerikanen.

Ook het platteland veranderde snel door een snelle uitbreiding van de landbouw. De Italiaanse immigranten brachten hun kennis en ervaring in de groenteteelt mee. Ze vestigden hun groentekwekerijen vooral in de nabije omgeving van de stad. Ze gingen met paard en wagen hun verse groenten in alle wijken van de stad verkopen.

De Argentijnse peso werd een 'harde' munt waar het buitenland vertrouwen in had en er waren geen stakingen noch sociale onrust. Er was voorspoed en vooruitgang, het waren de hoogtijdagen in Argentinië.

Geen wonder dat heel veel gezinnen van het platteland in de grote stad hun geluk kwamen zoeken in de hoop op een luxueuzer leven. Dat was echter niet voor iedereen weggelegd.

In deze context speelt zich het verhaal van Bebita af, die ook met haar familie vanaf het platteland naar de stad is getrokken.

Hoofdstuk I

Beba vol heimwee in Barcelona

Ik ben depressief en ik weet niet meer hoe ik eruit moet komen. Ik ben nu al twee jaar in Spanje. Het leven hier is routine geworden, leeg en zonder doel. Mijn leven hiervoor, de plaatsen, mensen en geuren zijn allemaal vervaagd tot silhouetten in mijn herinnering. Mijn hoofd zit vol gedachten die door elkaar tolleren tot het lijkt alsof mijn hoofd zelf steeds maar draait en draait...

Ik ondersteun mijn hoofd met mijn handen en vraag me af: 'Beba, ben je gek aan het worden?' Al die losse gedachten lijken wel losse stukjes van een legpuzzel. Het is alsof de wereld op z'n kop staat.

Ik voel me al een paar dagen niet lekker. In mijn lijf voel ik onrust, een onbestemde angst en kilte.

Wanneer ik opsta in de middag, begin ik in mezelf te mompelen zonder dat ik weet wat het betekent. Het lijkt wel het spinnen van een kat en mijn tanden lijken wel castagnetten, zo hard klapperen ze. Ik sla een omslagdoek over mijn schouders over mijn nachthemd. Nog niet helemaal wakker begin ik te ijsberen in het armzalige kamertje van het pension, waarin ik heb gewoond vanaf de dag dat ik in Spanje aankwam. Ik voel me net een gekooide leeuw. Daarna ga ik weer liggen, want ik ben niet alleen maar moe, ik ben gewoonweg uitgeput. Alsof ik kilometers heb gelopen...

Elke dag vraag ik me weer af: 'Wat doe ik hier toch? Wat heeft mijn leven voor zin?'

En het antwoord is: 'niets'. Ik laat alleen maar de tijd voorbijgaan, laat mijn leven voorbijgaan, zomaar, zonder enig

doel. Het valt me steeds zwaarder om me weer op te doffen om naar het werk te gaan. Wat is er van mij geworden? Ik voel niets meer. Ik doe alles automatisch, eten, slapen, lopen, alsof iets anders bezit van me heeft genomen.

Als ik 's ochtends terugkeer van het werk wil ik enkel nog de vuile versleten trap op van het pension en rechtstreeks mijn bed induiken. Elke dag weer zeg ik tegen mezelf: 'Beba, vandaag sta je niet meer op.' Maar van binnen komt een stem die zegt: 'Je moet de huur betalen van het pension, je kunt het je niet permitteren om te blijven liggen.' En dus dwing ik mezelf keer op keer: 'Kom op, Beba, kom op. Doe een poging.'

Elke avond dezelfde routine. En dus kleeft ik me in het donker aan, heel langzaam, met grote tegenzin. Ik stoot mijn teen tegen de stoelpoot. Oef! Wat doet dat zeer! Dat ontbreekt er ook nog aan, aan het werk te moeten met een pijnlijke voet! Ik zou zo weer naar bed kunnen gaan. Ik buk me en voel de pijnlijke plek. De schade valt mee. Alleen een blauwe plek. Terwijl ik overeind kom, zie ik het raampje voor me dat ik bijna altijd dicht heb. Ik open het en er komt een vlaag wind en regen binnen. Nu moet ik het lampje wel aandoen. "Shit!", schreeuw ik. "Ik word drijfnat!" Ik droog mijn gezicht af met de punt van het laken en ga mezelf opmaken. Ik poeder mijn gezicht, trek met een oogpotlood slordig wat strepen over mijn wenkbrauwen en kleur vandaag mijn lippen rood. Ik blijf maar naar mijn spiegelbeeld kijken en vraag mezelf: 'Ben ik dat? Wat is er gebeurd?' Ik zie een Beba die vaal is, zonder ziel, zonder leven.

Tot slot kam ik mijn haar en laat het verder loshangen. Als ik de borstel op het tafeltje leg, zie ik de fles wodka, die al bijna leeg is. In één slok drink ik het restje op. De gloed van de drank maakt dat ik me beter voel en mijn boosheid zakt weg.

De laatste tijd voel ik me erg lusteloos en ik heb ook niet veel zin meer in eten. Gedachteloos ga ik naar beneden de straat op. Haastig, alsof ik ergens voor wegvlucht, loop ik naar de

nachtclub waar ik werk. Maar liever zou ik wegkruipen in een hol.

Ik ga de nachtclub binnen alsof de duivel me op de hielen zit. Het is er nog donker en ik ontwaar vaag een gedaante achter de bar.

“Ben jij daar, don José?”

Omdat er geen antwoord komt, herhaal ik de vraag: “Ben jij daar, José?”

“Nee, ik ben een spook.”

“Goedenavond, José! Ik schrok me wezenloos! Je had wel een inbreker kunnen zijn. De laatste tijd wordt er veel ingebroken.” Ik probeer aardig te doen en te glimlachen. “Wat een hondenweer! Het lijkt wel of de hemel naar beneden komt.”

“Ik hoop dat er ook een of andere goede engel naar beneden komt om ons een beetje te helpen”, antwoordt hij wat geïrriteerd.

Achter me komt Marujita binnen. Ze is helemaal doorweekt: “Mijn paraplu is weggewaaid. In de regen ben ik kletsnat geworden. Kijk eens wat er van mijn jurk over is.” De gebloemde mousseline jurk zit helemaal tegen haar lichaam geplakt, zodat het lijkt alsof ze naakt in cellofaan is verpakt.

“Mijn God, wat een avond, José!”

“Als er iemand nog een opmerking maakt over het weer, de donkere avond, de duivel of weet ik veel, gooi ik haar eruit!”, schreeuwt hij ons met een grafstem toe.

Marujita en ik kijken elkaar aan en houden ons stil. Het is ons wel duidelijk dat dit niet het geschikte moment is en we haasten ons naar het damestoilet om ons een beetje te fatsoeneren.

“De anderen komen vast en zeker niet”, zegt Marujita, ter-

wij ze zich probeert los te weken uit haar jurk. “Als ik maar geen verkoudheid heb opgelopen. Ik weet het niet.”

Nadat we ons wat hebben opgeknapt, gaan we terug naar de salon. Eerlijk gezegd hebben we geen van beiden zin om te gaan werken.

Aangezien er niet één klant opdaagt, besluit José maar wat lichten uit te doen. Hij is op de zuinige toer en dus zitten we in het halfdonker. Tot overmaat van ramp hebben we niets te bepraten en vervelen ons.

‘Dit gaat een lange avond worden, ellenlang’, mompel ik binnensmonds. Eerlijk gezegd ben ik vandaag geen cent waard en daarom zeg ik met geveinsde zelfverzekerdheid tegen de baas: “José, wil je me een fles wodka verkopen? Want vandaag komt er toch niemand. Houd het maar in op mijn loon, dat kan wel, niet dan ?” Marujita komt bezorgd naar me toe. “Wat heb je toch, schatje? Je doet een beetje vreemd de laatste tijd. Ben je nu van plan om die hele fles wodka alleen op te drinken?” Marujita slaat haar arm om mijn schouder. “Beba, ik ben je vriendin. Vertel maar. Wat is er met je aan de hand, meisje? Vertel het me maar.”

“Schrik niet, Marujita, maar ik kan je niet zeggen wat er met me aan de hand is, omdat ik zelf niet goed weet wat ik heb.” Ik zei haar natuurlijk niet dat ik al wat had gedronken voor ik naar het werk was gegaan.

“Kom op, schatje.” Marujita probeerde me wat op te beuren. “Je hebt een gezicht alsof er een stoomwals overheen is gegaan.” “Kom op Beba, beur jezelf een beetje op. Het lijkt wel of je net van een begrafenis komt”, raadt José me aan, die zijn eigen slechte humeur probeert kwijt te raken. “Wat is er toch met je? Is er iemand dood?”

“Nee, Don José, er is niemand dood. Ik voel me alleen maar wat raar.”

Waarop José antwoordt: “Oh ja, vrouwen hebben zo ook hun dagen. Ik weet er alles van. Ik heb met meer dan één samengewoond... Er was er één bij die als ze haar periode had me zelfs beet. Daarna liep ze als een engel neuriënd door het huis.”

Ben ik bezig dood te gaan? Al mijn verleden komt weer boven. Ik vroeg het mezelf bijna hardop af. “Wie weet. Het enige wat ik nog heb, zijn de herinneringen.

Kom, Marujita, beur me maar wat op en drink wat met me. Vraag de baas maar een drankje, want deze fles is voor mijzelf. Ik denk dat ik vandaag net zoveel ga drinken, totdat ik languit op de vloer lig.”

“Je bent gek als je denkt dat je doodgaat, hou op met het verleden op te rakelen. Dat is nergens goed voor. Laat het verleden met rust”, zei Marujita.

“Laat haar maar”, raadde Don José aan. “Het is zulk slecht weer vanavond dat er niemand door die deur zal komen. Eigenlijk had ik de tent beter kunnen sluiten vandaag. Dit noodweer duurt al dagen en als het zo doorgaat, dan zal ik bidprentjes moeten verkopen bij de ingang van de kerk om nog iets te verdienen. Tegen de andere meisjes heb ik gezegd dat ze niet hoefden te komen, anders zitten ze elkaar allemaal maar wat aan te kijken met de armen over elkaar. Het spijt me wel voor ze, want als ze niet werken, verdienen ze ook niets. En jullie weten het: hier geen goedkope cider. We serveren alleen maar champagne.”

“Niet zo klagen, José”, onderbrak Marujita hem. “Als de zee-lui komen, die al dronken zijn, bied je ze champagne aan, terwijl je in werkelijkheid gewoon cider schenkt. Je verkoopt ze gewoon knollen voor citroenen.”

“Als ze dronken zijn, weten ze toch niet meer wat ze drinken! Ze worden zo gek dat ze flamenco beginnen te dansen

en daarbij zo hard stampen dat er een deuk in de vloer komt. Soms gaat het zo hard, dat de flessen achter de bar staan te rammelen. Ze gaan helemaal los! Laatst kwamen er een paar zeelui met een paar vrouwen die ze ergens hadden opgepikt. Eén had een fel geblondeerde meid meegebracht. Ik weet niet waarom, maar die had het op mij voorzien. Ze trok bijna al haar kleren uit. Ze wierp me kusjes toe, stak haar tong uit en slingerde zelfs haar bh in mijn gezicht. Met hete blikken keek ze me aan en met hese stem riep ze van alles tegen mij in een onverstaanbare taal. Wie weet wat ze allemaal wel niet zei! Voor alle zekerheid bleef ik achter de bar staan.”

“Dus je bleef achter de bar, José? Je had haar ook gemakkelijk mee naar bed kunnen nemen.”

“Oh nee, ik laat me nooit in met klanten, zeker niet met een vriendin van een zeeman. Ik heb geen zin in ruzie of een vechtpartij vanwege zo’n vrouw.”

“Hier heb je een hele fles wodka, Beba. Die houd ik wel in op je loon. Ik hoop dat de problemen die je vanavond hebt, gauw weer over zijn. Zo kan het niet doorgaan, Bebita... Ik heb af en toe ook sombere dagen, echt heel somber. Maar ik moet om mijn zaak denken. Ik kan me de luxe niet permitteren om thuis te blijven om naar het plafond te staren. Ook ik zit vandaag niet lekker in m’n vel zoals jullie vast wel gemerkt hebben.”

José is meestal zwijgzaam en wat introvert. Hij vertelt nooit zo veel. Maar vanavond laat hij de boel de boel en om een af andere onbekende reden slaat José zijn armen over elkaar en leunt met zijn ellebogen op de bar. “Ik zal jullie wat vertellen, meisjes. Deze avond wordt het toch al niets meer.

Op net zo'n avond als deze heeft mijn toenmalige vrouw Lupita me in de steek gelaten", begint José. "Ze had al onze spullen meegenomen, hoewel, zo veel was het ook niet. Wel had ze mijn persoonlijke dingen achtergelaten: mijn scheerspullen, mijn tandenborstel en een stuk zeep. Maar zelfs de tandpasta en de handdoeken had ze meegenomen. Huilend ging ik me wassen in de douche. Ik had niet gemerkt dat ook de handdoeken weg waren. Er zat niks anders op dan me aan de gordijnen af te drogen. Mijn kleding lag overal over de vloer. Mijn overhemden lagen ongewassen op een hoop in de hoek van de kamer. Wat een rotkarakter had die meid! En toch hield ik van haar.

Het appartement waar we woonden, was een kot. Toen we er gingen wonen, hing het behang in flarden aan de wand. Van de oorspronkelijke kleur was niets meer te zien en het zat vol met grote zwarte en gele vlekken. Een ramp! Maar daarentegen betaalden we ook maar weinig huur. We trokken het papier van de muur en zeiden tegen elkaar: 'We gaan niet klagen.' We hielden immers van elkaar en de liefde maakt alles goed, dacht ik toen. Maar dat was niet helemaal waar.

Ik treurde niet om de spullen die ze had meegenomen, maar omdat ik zo veel van haar hield. De eerste dag nadat ze me had verlaten, was vreselijk en op de tweede dag wilde ik uit het raam springen. Na drie dagen zonder te eten en de hele dag in bed te hebben gelegen, voelde ik me zo beroerd, dat ik dacht dat mijn laatste uur had geslagen. Met een flinke baard en een waanzinnige blik ging ik het huis uit naar het cafeetje aan de overkant voor een sterke bak koffie. Toen ze me zagen binnenkomen, dachten ze dat ik een spookverschijning was. Maar ik kwam over de crisis heen. Zo is het leven! En daarna

kwamen er andere vrouwen met wie ik een poosje samenwoonde. Het behang hield ik zo. Maar natuurlijk trouwde ik niet nog een keer. Maar op de een of andere manier hield ik toch van ze. Ze hadden allemaal hun goede en slechte kanten, hun eigenaardigheden. En ook hun schoonheid, want ik moet zeggen dat ik nooit een lelijke vrouw mee naar huis nam. Dat niet. Eén had amandelbruine ogen en goudblonde vlechten. Een ander een huid zo wit als zijde en als ik met mijn vingers over haar lichaam gleed, gaf me dat een heel bijzondere sensatie van binnen, bijna elektriserend. De laatste die met mij was, heette Amalia. Ze had een gewoon gezicht en ook haar smaak was heel gewoon. Ze was dol op ijs. Geen dag ging voorbij zonder ijsje in alle smaken en soorten. Vanille, aardbeien, chocolade, banaan, citroen, pistache en nog zo veel meer. Met of zonder nootjes. En ze had geluk: de ijssalon was net aan de overkant van ons huis.

De twee kamers van het appartement waren spaarzaam en eenvoudig gemeubileerd. Wel had ik van een verre tante een prachtige grote fauteuil geërfd, gestoffeerd met rode pluche en versierd met mahonie houtsnijwerk. Ik weet nog goed de dag dat we de stoel naar boven wilden brengen. De trap was te smal. We waren met z'n vieren om dat ding te tillen. Gelukkig konden we hem uiteindelijk via het raam naar binnen krijgen, wat nog een heel werkje was. Eenmaal binnen bleek de stoel alle ruimte in beslag te nemen zodat het tafeltje en de stoelen die er al stonden er eerst uit moesten voordat de sofa naar binnen kon. Mensen die voor het eerst op bezoek kwamen, waren altijd totaal verrast. Zo'n grote luxeuze stoel in zo'n goedkoop appartementje gaf altijd een lichte schok! Ik zei er altijd bij dat het een erfstuk was. Anders zouden ze misschien denken dat ik die stoel had gestolen.

Als ik 's middags thuis kwam van het werk, vond ik Amalia altijd met halfgesloten ogen genietend van haar favoriete ijsjes. Het was een genot om haar zo te zien. Languit lag ze dan op de sofa met haar blote voeten op een dekantje zodat dat het pluche niet vies werd. Daar was ze heel zuinig op.

Ik kwam dan binnen, deed mijn jasje uit en bleef in verrukking naar haar kijken. Waar ik helemaal gek van werd, waren haar voeten, wit, zijdezacht, klein, perfect. Ik kon mijn ogen er niet van afhouden.

Terwijl ze aan haar ijsje sabbelde, sabbelde ik aan haar tenen. Eén voor één. Een kus op elk teentje. Amalia werd dan helemaal gek. We schreeuwden als twee wilden, trokken overhaast onze kleren uit en bedreven de liefde. Ijs plakte dan in mijn haar en op mijn lichaam. Amalia's gepassioneerde kussen smaakten naar banaan of aardbeien en ik eindigde dan met nog een keer te sabbelen op haar tenen zodat de smaken van het ijs zich mengden met de smaak van haar tenen.

Ik weet eigenlijk niet waarom ik dit aan jullie vertel. Misschien komt het door het nietsdoen en het slechte weer. Wacht, ik drink een glaasje mee. Ik proost op al die vrouwen die ik heb gehad! Eén glaasje maar, want ik wil wel nuchter blijven.”

“Ik drink er ook een op al die vrouwen, José”, zeg ik snel. “Is er iets mooier dan het glas te heffen op de liefde?”

Op dat moment zou ik een glas hebben gedronken met iedereen die iets over zijn leven vertelde. Met elke slok vloeit er een lekker warm gevoel door mijn lichaam en ik voel me steeds beter. En ik doe er niemand kwaad mee. Ik neem het glas en de fles op en ga aan een tafeltje in de hoek zitten. Daar zit ik onopgemerkt in het schemerdonker. Het tweede glas hef ik op hem...

De herinnering aan hem, Anibal Funes, komt terug in mijn gedachten. Mijn grote liefde, de man van wie ik zo veel had gehouden. Hij, voor wie ik had gezorgd als voor een kind en alles had gegeven zonder er iets voor terug te vragen, enkel een beetje liefde, een beetje genegenheid om te kunnen overleven in mijn wereld van de nachtclubs, van drank, leugens en vals gelach. Ik ben hem nooit vergeten en hij is altijd ergens in mijn gedachten gebleven, samen met mijn geliefde Buenos Aires.

Wat was ik gelukkig toen we besloten om samen te gaan wonen! Ik denk nog aan die regenachtige middagen daar boven in dat kamertje in de huurkazerne aan een straat die San José heet. Waar we de liefde bedreven in dat kamertje, zwak verlicht met een enkel geel verkleurd peertje dat aan een lange zwarte draad aan het plafond hing. Op het dak was nog een terras met de wasbakken om kleding te wassen onder een golfplaten afdakje. Je kon er komen via een roestige ijzeren ronde trap.

Niemand kan zeggen dat ik van hem hield om het geld. Nee, dat niet. Want uiteindelijk konden we maar net de eindjes aan elkaar knopen.

Om de kleren van mijn geliefde Anibal te kunnen strijken legde ik de deken van het bed over de tafel met daarover een doek. Ik streek de overhemden van mijn geliefde Anibal met een strijkbout, die ik op het fornuis verwarmde. Zijn kleding zag er altijd perfect uit. Hij was daarin erg veeleisend. Als hij de trap afkwam uit ons kamertje, dan zag hij eruit om door een ringetje te halen, als een heer. De jaloerse vrouwen die in de kamertjes beneden woonden, gluurden altijd naar hem vanachter de gordijnen.

“Wel honderd ogen bekijken me, en ik weet dat ze me leuk vinden”, zei Anibal altijd lachend.

Geen wonder, met die smerige waardeloze kerels met wie zij leefden! Eerst bezatten ze zich en daarna beledigden ze hun vrouwen en sommigen sloegen er zelfs op los. Met Anibal voelde ik me in de zevende hemel! Hij was niet gewoon knap, hij was ronduit een stuk. Hij had bruin krullend haar, een perfecte houding en brede schouders. Voor de kleermakers was hij een genoegen. Zijn kostuums zaten hem als gegoten. Hij was erg bazig, dat wel. Sommigen vonden hem een tiran. Dat vond ik niet, en al had ik heel wat moeilijke momenten met hem, we hadden het vaak ook prachtig samen. Zijn heldere kastanjebruine ogen en de glimlach op zijn lippen deden mij smelten. Hij wist hoe hij me lief moest hebben. Zo veel momenten van genot! Hij gaf me vertrouwen in mezelf, alsof hij me ontdekt had. Hij waardeerde me en het leek alsof hij me nieuw leven had ingeblazen. Zo'n gevoel had ik nooit bij mijn familie gehad. Die gaf me altijd het gevoel dat mijn aanwezigheid teveel was en ik meer bij hen was uit mededogen, dan uit liefde.

Die liefde voor mij, waar mijn familieleden altijd maar zeer zuinigjes mee waren, zat met Anibal in alle kleine dingen van het dagelijks leven. Het genot elkaar lief te hebben, elkaar te zien, elkaar aan te raken, elkaar te voelen. De hele wereld paste in die dagen in de palm van mijn hand. Meer had ik niet nodig. Zij die echt verliefd zijn geweest, zullen me begrijpen. Zo jammer dat we de tijd niet stil konden zetten! Dat was een klein stukje van mijn leven in mijn geliefde Buenos Aires.

En daarna... er is altijd een daarna. Anibal wilde naar Europa. Ik stelde me veel voor bij zijn schitterende plannen. Ja, later ontdekte ik dat er een bepaalde reden voor was.

We hielden heel veel van elkaar en waren vastbesloten om samen verder te gaan. Niemand die ons tegen kon houden,

de toekomst was van ons. Maar niet alles ging zoals we hadden gedacht. Het geld raakte op en de tijd ging voorbij. We kregen tegenslag na tegenslag die ons als schaduwen achtervolgden, elke dag weer. Hadden we nog wel de kracht om door te gaan? Ik geloof niet dat dat het probleem was. Ik van mijn kant was altijd bereid om door te gaan. Wat gebeurde er dan met die intense liefde?

Ik ben van hem blijven houden als op de eerste dag dat ik hem leerde kennen. Als hij op dit moment de deur binnen zou komen en tegen me zou zeggen: 'Kom mee', dan zou ik hem volgen zonder me ook maar één keer te bedenken. Daar ben ik honderd procent zeker van.

Maar we moesten de werkelijkheid onder ogen zien. We zaten zonder het minste of geringste vooruitzicht om verder te kunnen.

Tot overmaat van ramp kwamen we in Parijs in zo 'n vervalten kot terecht zoals we nog nooit eerder hadden gekend. Het was niet de stad waar we van gedroomd hadden. Misschien raakten we gedesillusioneerd of waren onze verwachtingen te hoog geweest. Het lot had ons tegenslag gebracht, maar kon nooit de gevoelens uitbannen die we voor elkaar hadden.

En hij, hij ging er met een ander vandoor, iemand die hem de luxe kon geven waarin hij altijd had willen leven.

Ik koester geen wrok tegen hem. Het is zoals ik zei: ik hield van hem en ben altijd van hem blijven houden. We gingen uit elkaar. Hij bleef in Parijs en ik ging hierheen, naar Barcelona. Soms denk ik dat ik hem zie met die glimlach om z'n mond. Maar het is niet meer dan een droom. Ik weet dat hij van mij houdt en dat ik van hem houd. Maar de omstandigheden maakten dat we niet samen konden blijven. En zo kwam ik in Barcelona terecht.

Ik heb geluk gehad dat menige vriendin me heeft geholpen in momenten van grote wanhoop. Maar ik moet zelf leren om mijn toekomst te maken. Ik moet een deur zien te vinden naar een goede toekomst. Tot nog toe was ik alleen maar doodlopende stegen ingelopen.

“Het derde glas is voor de familie die is achtergebleven, ver weg in Argentinië. Kom, Marujita, drink met me mee!”

“Nee, ik kan niet. Er komt net een klant binnen.”

“Kijk dan, Marujita. Die magere ziet eruit als een armoedzaai-er. Hij is vast even komen schuilen tegen al dat water dat naar beneden komt.”

“De zondvloed komt, José. Het is het einde van de wereld!”, zeg ik tegen hem.

José wijst op z'n voorhoofd, alsof ik een beetje gek ben.

Maar dat doet me niets. Uit mijn benevelde brein verschijnt mijn oma, die altijd slaapliedjes voor me zong. Eens kijken, hoe ging het ook alweer. La, la, la, lalala. Het meisje liep langs het weiland, ze had een lelie in haar hand. La la la. Misschien kwam de melodie wel weer naar boven als ik nog een glaasje nam.

Maar oma is dood. In een van de schaarse brieven die uit Rosario in Buenos Aires waren aangekomen, stond dat oma was overleden. Vooruit, nog maar een glaasje.

Leugens van mijn nichtjes Perucho, Alicia en ook tante Porota, die de pest aan mij hebben en alles zouden doen om te voorkomen dat ik terugga.

Vast en zeker hebben ze oma in een van die grote oude kasten verborgen in die ouderwetse kamer. Met mottenballen, zodat ze niet zal worden opgegeten door de motten.? Ha ha, die gekke oma, met haar stem van Roodkapje. En mij maar voor de gek houden met verhaaltjes van lieve en gedweë meisjes en mooie prinsesjes.

Maar van jongs af aan kwam ik terecht in een heel andere wereld, de wereld van de straat, de kroeg en het bordeel en die goedkope danslokalen zoals die tangosalons waar ik danste in Buenos Aires. Het werk in deze nachtclub in Barcelona is gelukkig heel wat gemakkelijker. Ik hoef er alleen de kerels te onderhouden en zorgen dat hij drinkt en de drankjes ook betaalt.

“Vergeet niet dat ze moeten drinken, Bebita. Praat wat tegen hen aan, zodat ze weer een rondje bestellen”, houdt José me steeds maar voor.

Soms weet ik niet meer waarover ik het moet hebben. Er zijn mannen die vertellen wat hun is overkomen in het leven, hoe het op hun werk gaat en hoe kwaad hij wel niet op zijn baas is. Of zijn vrouw, die hem niet begrijpt en alleen maar haar mond opendoet om geld te vragen, en voor de rest nooit iets zegt.

Eén van die kerels vertelde een keer: “Er zijn wel eens dagen dat ze me ’s ochtends nog niet eens goedendag zegt. Of meteen bij het ontbijt al begint te zeuren over wat ze moet doen. Het is steeds hetzelfde liedje: ‘Pedro, vergeet niet dat we een cadeau moeten kopen voor mijn moeder. Het is haar verjaardag en je weet dat ze graag die fauteuil wil hebben, waarin ze een beetje achterover kan leunen. Ze heeft last van haar benen en kan niet veel lopen. Ik hoop dat die stoel haar wat zal helpen.’”

Er waren ook mannen bij die helemaal niets te zeggen hebben, en anderen vertellen de flauwste moppen. En natuurlijk lach ik om al die grappen of begin ik zelf maar een praatje. Mijn redding is dan altijd de moppen uit de bladen, die ik af en toe koop om de tijd te doden.

“Ken je die mop van de brandweer die zonder water zat?”

“Ja, schat, die heb ik al een paar keer gehoord.”